

Georg Hille til minne

Georg Hille fikk en dramatisk start på universitetsstudiene. I november 1943 samlet den tyske okkupasjonsmakten studenter og ansatte ved UiO i Aulaen. Hille hadde ennå sitt skolebevis og unnslopp internering ved å fremstille seg som skoleelev og ikke student. Men UiO ble stengt og studiene måtte vente på frigjøringen. Krigsårene gikk med til illegalt arbeid og flyktningetilværelse i Sverige, før han vendte tilbake til universitetet og fullførte teologisk embetseksamen i 1950.

I festskriftet for ham, skrev Per Voksø at han fikk en utmerket eksamen, men det var ikke den teologiske vitenskap som opptok ham og hans samtidige, men

snarere visjoner av en fornyet kirke med nye kontaktflater og med nødvendige nye arbeidsredskaper. Samtidig ga hans teologiske faglighet ham en tydelig trygghet. Georg Hille tilhørte den første teolog-generasjonen ved TF etter andre verdenskrig. Han var preget av «nykirkeligheten» som ikke lenger fant seg til rette med de gamle fronter og uttalte i forbindelse med utnevnelsen til biskop i Hamar i 1975 at begreper som «ortodoks» og «liberal» ikke passet. I stedet mente han å ha sitt ståsted i en teologisk og kirkelig sentrumsposisjon. I intervjuet ble han også spurt om hvordan han stilte seg til kvinners prestetjeneste, et spørsmål som fremdeles var

et diskusjonstema da han ble biskop. Han svarte at han aldri hadde hatt prinsipielle innvendinger mot dette, og han kom siden til å ordinere mange kvinner til prestetjeneste.

Georg Hille døde 99 år gammel og rakk å sette tydelige spor etter seg i norsk kirke- og samfunnsliv. Som første kirkerådsdirektør for Den norske kirke var han med på oppbyggingen av det nye organet, og som biskop gjennom 19 år satte han spor etter seg både i Hamar bispedømme og i kirken nasjonalt. Like betydningsfull er måten han fylte disse vervene på med den han var. Den fikk mange glede av også gjennom hans lange og aktive pensjonisttilværelse.

Ryddighet og saklighet er noe som går igjen i karakteristikkene av Hille. Han var nøktern og

ujålete på embetets vegne og inviterte andre inn i beslutninger og ansvar. Samtidig var han grundig og ordentlig og en forkynner som ble verdsatt for sin tydelige faglighet og evangeliske forkynnelse. Mange trekker også frem hans evner som samtalepartner. Hille hadde en sterk pastoral identitet og var på mange måter idealtypisk for en luthersk bispeforståelse, der biskopen er prestenes prest.

Slik er han en inspirasjon også for fremtidige prester og biskoper i Den norske kirke.

Vil lyser fred over Georg Hilles minne.

På vegne av Det teologiske fakultet,

Aud Tønnessen,

Hallgeir Elstad,

Sivert Angel